

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 1 maart 2011 in zaak nr. 10/30340 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 maart 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om restitutie van de door hen betaalde leges afgewezen.

Bij besluit van 5 augustus 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 maart 2011, verzonden op 3 maart 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt dat de vreemdelingen hun verzoeken om restitutie van de door hen in verband met hun aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor (on)bepaalde tijd betaalde leges in de daartoe gevoerde procedures hadden moeten indienen niet kan worden gevolgd. De minister voert daartoe aan dat de rechtbank – door te stellen dat een verzoek om restitutie van leges, los van de verblijfsaanvraag waarop deze betrekking hebben, ook na verloop van tijd en ná het onherroepelijk worden van het besluit op de verblijfsaanvraag kan worden gedaan – een onjuiste toepassing geeft aan het recht. Volgens de minister kan een besluit op een restitutieverzoek, behoudens nova, niet vol en inhoudelijk aan rechterlijke toetsing worden onderworpen nadat reeds onherroepelijk op de vergunningaanvraag in het kader waarvan de leges zijn geheven, is beslist.

2.2.1. De Afdeling heeft eerder overwogen dat zij het beginsel, volgens hetwelk eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl), van toepassing acht op beroepen tegen de handhaving van de afwijzing van een verzoek om restitutie van leges, dat is gedaan buiten het kader van een tegen het op aanvraag genomen besluit aangewend rechtsmiddel (zie de uitspraak van de Afdeling van 2 september 2011 in zaak nr. 201007667/1/V3, www.raadvanstate.nl). Uit voormelde uitspraak van de Afdeling volgt echter dat, indien het verzoek

vóór de datum van openbaarmaking van die uitspraak is gedaan, het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden dan wel een relevante wijziging van recht niet aan rechterlijke toetsing van het besluit in de weg zal staan.

2.2.2. Het verzoek om restitutie is ingediend vóór de openbaarmaking van voormelde uitspraak van de Afdeling van 2 september 2011. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.2.1. is overwogen, wordt de vreemdelingen niet tegengeworpen dat zij aan hun verzoek geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag hebben gelegd en dat geen sprake is van een relevante wijziging van het recht. De rechtbank is derhalve terecht getreden in de toetsing van het besluit van 5 augustus 2010. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- III. bepaalt dat van de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel een griffierecht van € 448,00 (zegge: vierhonderdachtenveertig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

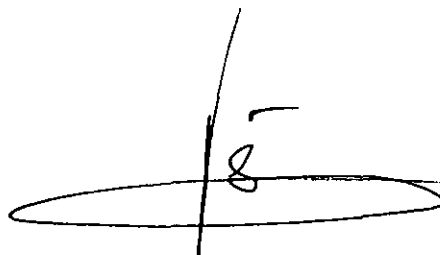
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 februari 2012

594.

Verzonden: 17 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/30340

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 maart 2011

Inzake

geboren op
nationaliteit: Turkse,
verblijvende to
eiseres 1.

geboren op
nationaliteit: Turkse,
verblijvende to
eisers 2,
gezamenlijk te noemen: eiseressen,
gemachtigde mr. A.W.M. van de Wouw,

tegen

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. R.J.M.F.P. Wouters.

Procesverloop

Op 6 januari 2010 hebben eiseressen verweerder verzocht over te gaan tot (gedeeftelijke) restitutie van de leges die zij hebben betaald voor de op 12 november 2009 ingediende aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Bij besluit van 4 maart 2010 heeft verweerder dit verzoek afgewezen.

Eiseressen hebben op 8 maart 2010 bezwaar gemaakt tegen laatstgenoemd besluit. In het aanvullend bezwaarschrift hebben eiseressen aangegeven dat zij ten aanzien van de aanvragen van eiseres 1 vanaf 1993 en van eisers 2 vanaf 2001 verzoeken om restitutie van de door hen voor die aanvragen betaalde leges.

Het hiertegen door eiseressen gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 5 augustus 2010 ongegrond verklaard.

AWB 10/30340

2

Eiseressen hebben op 30 augustus 2010 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 18 januari 2011, waar eiseressen noch hun gemachtigde is verschenen. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of verweerder het verzoek van eiseressen tot restitutie van leges in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.
2. Na intrekking van hun verblijfsvergunning hebben eiseressen op 12 november 2009 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met het doel "uitoefenen van het gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM" aangevraagd. Bij die aanvragen hebben eiseressen een bedrag van € 830,00 en een bedrag van € 188,00 aan leges betaald. Bij besluiten van 8 februari 2010 heeft verweerder de aanvragen van eiseressen tot verlenging een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met het doel "uitoefenen van het gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM", ingewilligd.
3. Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich – kort weergegeven – op het standpunt gesteld het verzoek om restitutie dient te worden afgewezen. In het bestreden besluit heeft verweerder ten eerste opgemerkt dat het in het primaire besluit opgenomen standpunt inhoudende dat enkel als het gevraagde verblijfsdoel "arbeid als zelfstandige" is bij eerste toelating een legestartief van € 41,00 geldt, inmiddels is achterhaald. Thans geldt dit lage legestartief ook bij andere verblijfsdoelen, aldus verweerder. Uit de brieven van de minister van Justitie van 3 november 2009 en 17 juni 2010 volgt volgens verweerder dat alleen in zaken die op de datum van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) inzake Sahin van 17 september 2009 (LJN: BJ8590) en inzake Commissie tegen Nederland van 29 april 2010 (LJN: BM3843) nog niet in rechte onaanastbaar zijn geworden, verweerder de teveel betaalde leges restitueert. Volgens verweerder is bij eiseressen geen sprake van op deze data openstaande procedures bij verweerder. Eiseressen hadden, nu de legesheffing deel uitmaakt van de beslissing op de aanvraag, tegen de hoogte van de leges in bezwaar en beroep kunnen gaan tegen de beslissingen op hun aanvragen, en hadden dus voldoende mogelijkheden om tegen de hoogte van de leges op te treden. Dit volgt volgens verweerder uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 29 april 2009 (LJN: BI4040). Uit deze uitspraak blijkt immers dat de leges onderdeel vormen van de beslissing op de aanvraag. Door van deze mogelijkheden geen gebruik te maken, zijn de besluiten op de toenmalige aanvragen onherroepelijk geworden en geldt dit ook voor de legesheffing, aldus verweerder. Hierdoor staat volgens verweerder het beginsel van de formele rechtskracht er aan in de weg alsnog de hoogte van de toenmalige leges in rechte te betwisten en is restitutie niet meer mogelijk. De belangen die gediend zijn met het beginsel van formele rechtskracht zijn volgens verweerder aanzienlijk. Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat er in het onderhavige geval geen aanleiding bestaat om een uitzondering op het beginsel van formele rechtskracht aan te nemen omdat er ten met voldoende waarborgen omklede rechtsgang heeft opengestaan die niet is gebruikt, er geen bijzondere klemmende omstandigheid is en niet de indruk is gewekt dat een en ander moet worden beoordeeld naar privaatrecht. Door toepassing van het beginsel van de formele rechtskracht is volgens verweerder voorts geen sprake van onverschuldigde betaling in de zin van artikel 6:203 en verder van het Burgerlijk Wetboek (BW) en dient ook om die reden het verzoek te worden afgewezen. Voor zover het verzoek om restitutie, dat buiten de bezwaartermijn van de destijds genomen beslissingen is

AWB 10/30340

3

gedaan, als een verzoek om herziening van de oorspronkelijke besluiten dient te worden geïnterpreteerd, staat het beginsel van de formele rechtskracht volgens verweerder in de weg aan een eventuele verplichting tot inwilliging van het verzoek om restitutie.

4. Eiseressen hebben zich – kort weergegeven – onder verwijzing naar hetgeen in bezwaar is aangevoerd, op het standpunt gesteld dat verweerder het verzoek om restitutie van leges ten onrechte heeft afgewezen en dat de leges betaald ten behoeve van alle aanvragen van eiseres 1 vanaf 1993 en van eiseres 2 vanaf 2001 dienen te worden gerestitueerd. De formele rechtskracht staat daar niet aan in de weg. Die onrechtmatigheid vloeit voort uit een uitspraak van het HvJ EG inzake Sahin. Volgens eiseressen stelt verweerder zich ten onrechte op het standpunt dat restitutie van leges enkel betrekking kan hebben op een aanvraag die op of na de datum van de uitspraak van het HvJ EG inzake Sahin is ingediend. Zo blijkt uit de uitspraak van het HvJ EG inzake Kühne en Heitz van 13 januari 2004 dat de mogelijkheid is opengelaten om een beslissing van een nationale autoriteit die onaantastbaar is geworden toch aan te vechten als uit een latere uitspraak van het HvJ EG volgt dat de nationale autoriteit het EG-recht onjuist heeft toegepast. Daarbij komt dat de verplichting tot betaling van leges rechtstreeks uit de wet voortvloeit. Uit het beleid van verweerder en uit de uitspraak van de ABRS van 29 april 2009 volgt dat los van de aanvraag, om restitutie kan worden gevraagd op grond van het nationale recht. Op dat punt is geen beroep op het EU-recht nodig. De vreemdeling heeft de keuze om tijdens de procedure bezwaar te maken tegen de leges of om na de beslissing om restitutie te vragen. De mogelijkheid om een verzoek tot terugbetaling van leges in te dienen krachtens paragraaf B.1/9.6.4 is ook niet aan een bepaalde termijn gekoppeld. De onrechtmatigheid van de gevraagde leges stond ook reeds voor het arrest van het HvJ EG inzake Sahin vast, aldus eiseressen. Volgens eiseressen is het primaire besluit geen deel gaan uitmaken van het bestreden besluit, waardoor alleen de motivering van verweerder ten aanzien van de formele rechtskracht overblijft. Subsidiair hebben eiseressen evenwel ook grieven aangevoerd tegen het in het primaire besluit ingenomen standpunt. Eiseressen hebben aangevoerd dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven omdat daarin niet is ingegaan op de in bezwaar opgeworpen stelling van eiseressen dat het hier niet gaat om een eerste toelating. Eiseressen zijn, onder verwijzing naar paragraaf B.1/5 van de Vc 2000 van mening dat de aanvraag tot wijziging van het verblijfsdoel is ingediend binnen de redelijke termijn van twee jaar na de datum van bekendmaking van de intrekkingbeschikking en daarom als wijziging van de verblijfsvergunning moet worden aangemerkt, en niet als een eerste aanvraag.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is de vreemdeling, in door Onze minister te bepalen gevallen en door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd ter zake van de afdoening van een aanvraag.

7. In paragraaf B.1/9.6.4. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is onder meer bepaald dat een verzoek tot restitutie moet worden ingediend bij (een vast spreekpunt van) het betreffende kantoor van de IND. Het verzoek dient gemotiveerd te zijn en bevat de volledige personalia en het bank- of gironummer van de vreemdeling. Indien de leges namens de Minister zijn geheven door de IND bevat het verzoek tevens welk kantoor van de IND het betreft.

8. Verweerder heeft ten behoeve van de afwijzing in het besluit op bezwaar onder meer verwezen naar het primaire besluit van 4 maart 2010. Naar het oordeel van de rechtbank

AWB 10/30340

4

maakt het primaire besluit daardoor, anders dan door eiseressen is gesteld, deel uit van het besluit op bezwaar. Zulks geldt te meer nu verweerder in het besluit op bezwaar van 5 augustus 2010 overwegingen uit het primaire besluit nadrukkelijk aanpast en aanvult

9. In het bestreden besluit heeft verweerder aangegeven dat het lage legestartief van € 41,00 ook geldt bij andere verblijfsdoelen. De rechtbank begrijpt deze vaststelling van verweerder aldus dat hij, waarschijnlijk als gevolg van het arrest van het HvJ EG inzake Commissie tegen Nederland, terugkomt van zijn standpunt dat ingeval van eerste toelating alleen bij een aanvraag van een verblijfsvergunning met als doel "arbeid als zelfstandige" het lage legestartief geldt. Zo de rechtbank begrijpt stelt verweerder zich nu op het standpunt dat niet alleen in geval van voortgezette toelating, maar ook in geval van eerste toelating, ongeacht het gevraagde verblijfsdoel, het lage legestartief van € 41,00 dient te gelden. Hieruit volgt dat verweerder eiseressen niet meer kan en zal tegenwerpen dat voor de door hen ingediende aanvragen niet het verlaagde legestartief van € 41,00 geldt. Op dit punt bestaat derhalve geen geschil meer. De rechtbank zal de grieven van eiseressen in dit verband dan ook verder onbesproken laten.

10. Naar het oordeel van de rechtbank is thans evenmin in geschil dat eiseressen gelet op de uitspraak van het HvJ EG inzake Sahin en inzake Commissie tegen Nederland een te hoog bedrag aan leges hebben betaald. Aan de orde is slechts de vraag of verweerder gehouden was over te gaan tot restitutie van leges betrekking hebbende op in het verleden ingediende en afgehandelde aanvraag van eiseressen.

11. Het standpunt van verweerder dat restitutie van leges alleen plaats kan hebben in lopende procedures waar de legesheffing betrekking op heeft (de formele rechtskracht) wordt door verweerder onder meer gestoeld op de uitspraak van de AbRS van 29 april 2009. In die uitspraak overweegt de AbRS dat bezwaren tegen de legesheffing naar voren kunnen worden gebracht in het kader van het besluit op aanvraag tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning dan wel in het kader van een verzoek om restitutie. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder aangegeven op welke wijze deze uitspraak volgens hem dient te worden uitgelegd. De rechtbank begrijpt die uitleg aldus dat de AbRS volgens verweerder in deze uitspraak weliswaar heeft bepaald dat naast een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier een verzoek tot restitutie kan worden ingediend, maar dat deze aanvraag en dit verzoek wel gelijktijdig moeten worden ingediend. Volgens verweerder, zo begrijpt de rechtbank, heeft de AbRS hiermee niet aangegeven dat ook na verloop van tijd na de procedure met betrekking tot de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier, nog een verzoek tot restitutie kan worden ingediend.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet kan worden gevolgd in deze uitleg die hij aan de uitspraak van 29 april 2009 van de AbRS geeft. Naar het oordeel van de rechtbank wordt in die uitspraak – zoals door deze rechtbank nevenzittingsplaats Haarlem eveneens is overwogen (zie de uitspraak van 9 juli 2010 (LJN: BN1354) en 29 juli 2010 (LJN: BN5477)) – bepaald dat de keuze om bezwaren tegen de legesheffing naar voren te brengen in het kader van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier dan wel middels een afzonderlijk verzoek tot restitutie, aan eiseressen is. De rechtbank vindt onder meer steun voor deze uitleg van de uitspraak van de AbRS in het beleid van verweerder. Eiseressen hebben naar het oordeel van de rechtbank terecht gesteld dat uit paragraaf B.1/9.6.4 van de Vc 2000 niet volgt dat het verzoek om restitutie niet los van de procedure met betrekking tot de aanvraag kan worden ingediend. In het beleid wordt de mogelijkheid tot verzoek om restitutie bovendien niet verbonden aan een bepaalde termijn ten opzichte van de ingediende aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning. Het standpunt van verweerder dat

AWB 10/30340

5

eiseressen het verzoek om restitutie hadden moeten indienen in de lopende procedure van de vergunningverlening kan gezien de uitspraak van de AbRS juist niet worden gevolgd.

11. Gelet op deze uitspraak van de AbRS en het feit dat verweerder in het beleid een mogelijkheid tot verzoek om restitutie heeft neergelegd die voor wat betreft het moment van indiening niet is beperkt tot lopende procedures, is klaarblijkelijk wenselijk geacht dat achteraf nog om restitutie van leges kan worden verzocht, ook al maken deze leges deel uit van het eerder genomen, reeds in rechte vaststaande, besluit dat strekt tot het nemen van een beslissing op een aanvraag. Verweerder heeft door het creëren van deze rechtsgang/mogelijkheid (het verzoek om restitutie) zelf een uitzondering op het, ook in het EU-recht neergelegde, beginsel van formele rechtskracht gecreëerd, die gunstiger is voor de vreemdeling. Gelet hierop kan verweerder thans niet met een beroep op dat beginsel van formele rechtskracht het verzoek tot restitutie afwijzen.

11. Overigens kan de verwijzing door verweerder naar de brieven van de minister van Justitie aan de Tweede Kamer van 3 november 2009 en 17 juni 2010, aan voornoemd oordeel niet afdoen. In die brieven leest de rechtbank dat verweerder in zaken die op de datum van de uitspraken van het HvJ EG inzake Sahin en inzake Commissie tegen Nederland nog niet in rechte onaanstastbaar zijn geworden (de aanvraag is ingediend, er is bezwaar of beroep ingesteld of de termijn daarvoor was niet verstreken) actief en zelfstandig zal overgaan tot het nemen van een nieuw besluit ten aanzien van de leges. Teveel betaalde leges worden dan ambtshalve gerestitueerd. Vreemdelingen hoeven daarvoor geen aanvraag in te dienen. Nog daargelaten de status van deze brieven en hoe de inhoud daarvan zich verhoudt met bovengenoemde uitspraak van de AbRS, kan naar het oordeel van de rechtbank in die brieven niet worden gelezen dat in andere gevallen dan in die brieven omschreven, nimmer zal worden overgegaan tot het restitueren van leges. In die brieven wordt niet uitgesloten dat in gevallen als de onderhavige, waarin de vreemdelingen verzoeken om restitutie van leges in zaken die op de data van de uitspraken van het HvJ EG niet meer aanhangig waren, tot restitutie van leges kan worden overgegaan.

12. Verweerder kan met inachtneming van bovenstaande uitspraak, de uitleg die daaraan door de rechtbank wordt gegeven en zijn beleid, slechts overgaan tot restitutie van de teveel betaalde leges, vermeerderd met de wettelijk rente. Het beroep is daarom gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit van 5 augustus 2010 vernietigen. Nu de rechtbank niet kan overzien welke aanvragen door eiseressen in het verleden zijn ingediend en geen zicht heeft op het bedrag aan leges dat ten aanzien van die aanvragen is betaald, is het voor de rechtbank niet mogelijk om met toepassing van 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank zal verweerder dan ook opdragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

13. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiseressen gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 437,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepsschrift;
- waarde per punt € 437,00;
- wegingsfactor 1.

14. Tevens zal de rechtbank bepalen dat door de verweerder aan eiseressen het door hen gestorte griffierecht ad € 150,00 dient te worden vergoed.

AWB 10/30340

6

15. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- gelast verweerder aan eiseressen te vergoeden het door hen gestorte griffierecht ad € 150,00;
- veroordeelt verweerder in de door eiseressen gemaakte proceskosten vastgesteld op € 437,00.

Aldus gedaan door mr. J.Y. van de Kraats als rechter in tegenwoordigheid van mr. L.J.T. van Es als griffier en uitgesproken in het openbaar op 1 maart 2011.

De griffier is buiten staat
de uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 200192500 EA Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

03 MAART 2011

I

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 MRT 2011	
ZAAKNR.	201103820/1/V2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. F.S. Schoor
Doorkiesnummer(s)	073 -888 30 40
Datum	30 maart 2011
Dossiernummer	7120.00.0977
Uw kenmerk	--
Bijlage(n)	4
Onderwerp	Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel /

van Turkse nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

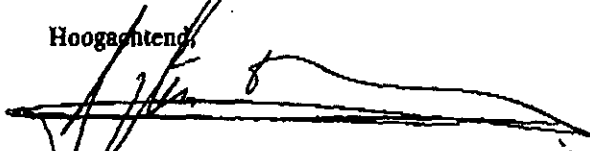
Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 1 maart 2011, verzonden op 3 maart 2011, met kenmerk AWB 10/30340.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister voor Immigratie en Asiel gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen, verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. J.B.J. ten Berg, senior procesvertegenwoordiger.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 1 MRT 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
De minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. J.E.J. ten Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te 's-Hertogenbosch van 1 maart 2011
met kenmerk AWB 10/30340

Inzake:
en met IND-kenmerk 7120-00-0977
aan te duiden als verweerders,
Gemachtigde: mr. A.W.M. van de Wouw
advocaat te Tilburg (Postbus 3219, 5003 DE).

Procesvertegenwoordiging
Oen Bosch

Postbus 188, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Contactpersoon:
mr. F.S. Schout
Tel. 073-888 30 40

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 1 maart 2011, verzonden op diezelfde dag, met kenmerk Awb 10/30340 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 5 augustus 2010 gegrond heeft verklaard en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

Waar in dit beroepschrift gesproken wordt over de Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister), is tevens bedoeld op zijn rechtsvoorganger(s).

2 Achtergronden

2.1 Op 6 januari 2010 hebben verweerders verzocht om (gedeeltelijke) restitutie van leges betaald voor de op 12 november 2009 ingediende aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

2.2 Bij besluit van 4 maart 2010 heeft de Minister deze verzoeken afgewezen.

2.3. Bij brief van 8 maart 2010 hebben verweerders bezwaar gemaakt tegen het besluit van 4 maart 2010.

Bij de gronden van het bezwaarschrift is het verzoek tot restitutie van leges uitgebreid tot aanvragen die vanaf 1993 zijn ingediend.

2.4 Bij besluit van 5 augustus 2010 heeft de Minister het bezwaarschrift ongegrond verklaard.

2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grief

3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 11 (3x) op de pagina's 4 en 5 van de bestreden uitspraak:

"11. Het standpunt van verweerder dat restitutie van leges alleen plaats kan hebben in lopende procedures waar de legeshifting betrekking op heeft (de formele rechtskracht) wordt door verweerder onder meer gestoeld op de uitspraak van de AbRS van 29 april 2009. In die uitspraak overweegt de AbRS dat bezwaren tegen de legeshifting naar voren kunnen worden gebracht in het kader van het besluit op aanvraag tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning dan wel in het kader van een verzoek om restitutie. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder aangegeven op welke wijze deze uitspraak volgens hem dient te worden uitgelegd. De rechtbank begrijpt die uitleg aldus dat de AbRS volgens verweerder in deze uitspraak weliswaar heeft bepaald dat naast een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier een verzoek tot restitutie kan worden ingediend, maar dat deze aanvraag en dit verzoek wel gelijktijdig moeten worden ingediend. Volgens verweerder, zo begrijpt de rechtbank, heeft de AbRS hiermee niet aangegeven dat ook na verloop van tijd na de procedure met betrekking tot de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier, nog een verzoek tot restitutie kan worden ingediend.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet kan worden gevolgd in deze uitleg die hij aan de uitspraak van 29 april 2009 van de AbRS geeft. Naar het oordeel van de rechtbank wordt in die uitspraak - zoals door deze rechtbank nevensittingsplaats Haarlem eveneens is overwogen (zie de uitspraak van 9 juli 2010 (LJN: BN1354) en 29 juli 2010 (LJN: BN5477)) - bepaald dat de keuze om bezwaren tegen de legeshifting naar voren te brengen in het kader van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier dan wel middels een afzonderlijk verzoek tot restitutie, aan elcseressen is. De rechtbank vindt onder meer steun voor deze uitleg

van de uitspraak van de AbRS in het beleid van verweerder. Eiseressen hebben naar het oordeel van de rechtbank terecht gesteld dat uit paragraaf B.1/9.6.4 van de Vo 2000 niet volgt dat het verzoek om restitutie niet los van de procedure met betrekking tot de aanvraag kan worden ingediend. In het beleid wordt de mogelijkheid tot verzoek om restitutie bovendien niet verbonden aan een bepaalde termijn ten opzichte van de ingediende aanvragen tot verlening van een verblijfsvergunning. Elter standpunt van verweerder dat eiseressen het verzoek om restitutie hadden moeten indienen in de lopende procedure van de vergunningverlening kan gezien de uitspraak van de AbRS juist niet worden gevolgd.

11. Gelet op deze uitspraak van de AbRS en het feit dat verweerder in het beleid een mogelijkheid tot verzoek om restitutie heeft neergelegd die voor wat betreft het moment van indiening niet is beperkt tot lopende procedures, is klaarblijkelijk wenselijk geacht dat echteraf nog om restitutie van leges kan worden verzocht, ook al maken deze leges deel uit van het eerder genomen, reeds in rechte vaststaande, besluit dat strekt tot het nemen van een beslissing op een aanvraag. Verweerder heeft door het creëren van deze rechtsgang/mogelijkheid (het verzoek om restitutie) zelf een uitzondering op het, ook in het EU-recht neergelegde, beginsel van formele rechtskracht gecreëerd, die gunstiger is voor de vreemdeling. Gelet hierop kan verweerder thans niet met een beroep op dat beginsel van formele rechtskracht het verzoek tot restitutie afwijzen.

11. Overigens kan de verwijzing door verweerder naar de brieven van de minister van Justitie aan de Tweede Kamer van 3 november 2009 en 17 juni 2010, aan voornoemd oordeel niet afdoen. In die brieven leest de rechtbank dat verweerder in zaken die op de datum van de uitspraken van het HvJ EO inzake Sahin en inzake Commissie tegen Nederland nog niet in rechte onaanvaardbaar zijn geworden (de aanvraag is ingediend, er is bezwaar of beroep ingesteld of de termijn daarvoor was niet verstreken) actief en zelfstandig zal overgaan tot het nemen van een nieuw besluit ten aanzien van de leges. Teveel betaalde leges worden dan ambtshalve gerestitueerd. Vreemdelingen hoeven daarvoor geen aanvraag in te dienen. Nog daargelaten de status van deze brieven en hoe de inhoud daarvan zich verhoudt met bovengenoemde uitspraak van de AbRS, kan naar het oordeel van de rechtbank in die brieven niet worden gelezen dat in andere gevallen dan in die brieven omschreven, nimmer zal worden overgegaan tot het restitueren van leges. In die brieven wordt niet uitgesloten dat in gevallen als de onderhavige, waarin de vreemdelingen verzoeken om restitutie van leges in zaken die op de datum van de uitspraken van het HvJ EO niet meer aanhangig waren, tot restitutie van leges kan worden overgegaan."

3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch berusten de daarop volgende rechtsoverwegingen op pagina 5 van de uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1 De Minister is van mening dat de rechtbank een onjuiste toepassing geeft aan het recht door te stellen dat een verzoek om restitutie van leges, los van de verblijfsaanvraag waarop deze betrekking hebben, ook na verloop van tijd én na het onherroepelijk worden van de beslissing op de verblijfsaanvraag kan worden gedaan. De rechtbank miskent dat in het beleid (B1/9/8.4 Vc) weliswaar wordt gewezen op de mogelijkheid van restitutie, maar dat het aldaar niet benoemen van een moment van indienen, niet betekent dat het klaarblijkelijk wenselijk is geacht dat ook na het onherroepelijk worden van de beslissing op de verblijfsaanvraag nog om restitutie van daaraan verbonden leges kan worden verzocht. De overweging dat de Minister een uitzondering op de formele rechtskracht zou hebben gecreëerd, is niet alleen, zoals uit het vorenstaande volgt, een misvatting van het beleid, maar tevens van de formele rechtskracht zelf. De rechtbank miskent dat de Minister, zo hij die wens al zou hebben, niet bij machte is om middels beleid de formele rechtskracht uit te hollen.

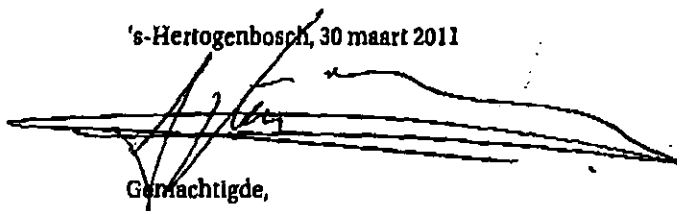
De omstandigheid dat de Minister die wens ook niet koestert en niet met het eerder gevoerde beleid heeft willen breken, valt af te leiden uit de brieven die verzonden zijn op 3 november 2009 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (TK, 2009-2010, 30 573, nr. 48, blz. 3-4) en respectievelijk op 17 juni 2010 aan de Voorzitter van de Eerste kamer der Staten-Generaal (*Productie 2*)

- 4.2 De Minister heeft reeds eerder in een andere zaak, waarin dezelfde kwestie aan de orde is, tegen een uitspraak van 9 juli 2010 van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingplaats Haarlem (Awb 09/29339) op 8 augustus 2010 hoger beroep ingesteld bij uw Afdeling (AbRS 201007667/1). De Minister verwijst voor wat betreft de motivering van de hiervoor gestelde grief tevens naar de inhoud van het hoger beroepschrift in vorenbedoelde zaak, welk hoger beroepschrift volledigheidshalve is bijgevoegd (*Productie 3*).

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het inleidende beroep.

's-Hertogenbosch, 30 maart 2011

Gemachtigde,

mr. J.E.J. ten Berg

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging 's-Hertogenbosch